

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 4902 van 13 december 2007
in de zaak RvV 13.892 / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Pakistaanse nationaliteit, op 11 september 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 november 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 27 november 2006, verklaarde er zich op 1 december 2006 vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 29 augustus 2007, verstuurd op 30 augustus 2007.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven: *“U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en een ahmadi-moslim te zijn, afkomstig uit Chak 22 Hameedabad, district*

Bahawalpur in de provincie Punjab. In uw dorp wonen maar een paar ahmadi-families. U stopte na 7 jaar met school omdat u wegens uw geloof werd lastig gevallen. Zowel in als rond uw dorp was er een "madrassa" van de extremistische soennitische "Khatme Nabuwat" (KeN). In 1996 werden uw broer M. en oom P. aangevallen door volgelingen van deze organisatie. De politie wou geen klacht opstellen tegen de daders. De dag nadien stelden ze een "FIR" (First Information Report) op tegen vier van uw ooms. U werd in hun plaats gearresteerd maar na één dag vrijgelaten, en kort nadien werden uw ooms opgepakt. Ze kwamen na een week opsluiting vrij. In 1999 werd u opnieuw opgepakt omdat u een ahmadi-boek had gegeven aan een niet-ahmadi. U werd enkele dagen nadien vrijgelaten nadat uw vader de politie smeergeld betaalde. In 2000 werd u opnieuw aangevallen door enkele maulvi's van "KeN". In 2003 kreeg u de functie van hoofd van de "khuddam-al-ahmadiyya". U was verantwoordelijk voor het inzamelen van donaties. In 2004 werd jullie boerderij aangevallen door een groep maulvi's van "KeN". U ontsnapte met uw neef T. maar uw vader en twee ooms werden beschoten en raakten gewond. De politie wou geen klacht opstellen tegen de maulvi's. U vernam daarna dat u, uw neef en twee ooms in een "FIR" valselijk beschuldigd werden van de aanval op een niet-ahmadi, A. D. U dook vijf dagen onder bij een vriend in Hasilpur maar keerde dan naar huis terug. U werd die nacht opgepakt en ondervraagd, uw neef en twee ooms waren intussen al gearresteerd. Een week later kwamen jullie allen vrij mits betaling van smeergeld. Later werd uw oom A. in het dorp 192 Murad bedreigd door een groep maulvi's. Ze lieten een "FIR" (dd 17 juni 2005) opstellen tegen 13 ahmadi's onder wie uw oom. Hij werd gearresteerd maar na een maand vrijgelaten. Op 17 juni 2006 kwam u terug van een vergadering in Bahawalpur toen u door twee maulvi's en drie anderen met geweld meegenomen werd naar hun moskee in het dorp. Ze eisten dat u uw geloof opgaf en lid werd van "KeN", zoniet zou u vermoord worden. Ze lieten u op straat achter toen ze het bericht kregen dat een van hun leiders een ongeluk had gehad. Een jongetje dat passeerde maakte uw boeien los en bracht u naar een dokter. Uw familie raadde u aan het land te verlaten. Op 22 juni 2006 reisde u naar Karachi waar u bij de smokkelaar onderdook die u naar Europa zou brengen. U verbleef er vijf maanden. Op 22 november 2006 vloog u vanuit Karachi naar Istanbul en reisde u per schip verder naar België. U kwam hier aan op 27 november 2006 en verklaarde zich op 1 december 2006 vluchteling. Tijdens uw verblijf in Karachi werd uw broer opgepakt, maar weer vrijgelaten en intussen nam de politie de televisie en satelliet van uw familie in beslag. Op 29 september 2006 werd uw oom A. uit Hasilpur na een klacht door een maulvi opgesloten, na betaling van smeergeld kwam hij vrij. U legde volgende documenten voor ter staving van uw asielrelaas: een kopie van uw identiteitskaart, een klacht uit 1996 tegen uw vier ooms, een medisch attest van de aanval op 17 juni 2006, "FIR" dd. 28/2/2004, "FIR" dd. 17/06/2005, "FIR" dd. 29/09/2006, een medisch attest van de aanval op uw vader en ooms, een schoolattest, een artikel uit "Nawa-i-Waqt" over 17/06/2005, een attest van de ahmadi-gemeenschap, en diverse artikels over de situatie voor ahmadi's in Pakistan." Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - de ernst van verzoekers ingeroepen vrees voor vervolging kan worden betwijfeld nu verzoeker zo lang wachtte alvorens het land te verlaten;
 - verzoeker heeft behalve zijn verklaringen geen begin van bewijs van de aanval van 17 juni 2006 voorgelegd;

- verzoeker legde vage verklaringen af over zijn reisweg, legde geen enkel reisdocument voor en slechts een kopie van zijn identiteitskaart.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 48/3 en 52 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1,2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met enkele belangrijke gegevens; dat de objectieve en subjectieve elementen van zijn vrees worden miskend. Hij werpt op dat het ahmadi-geloof in Pakistan buiten de wet is gesteld en dat hij bijgevolg onmogelijk de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten kan invoeren. Door dit aspect niet te belichten, heeft de Commissaris-generaal volgens verzoeker een denkfout gemaakt. Hij werpt verder op dat een afwijzende beslissing, enkel door te verwijzen naar “kleine problemen of details”, de test van de Raad van State niet zou kunnen doorstaan. Hij verwijst hiervoor naar een arrest van de Raad van State.
2. Hoewel de bestreden beslissing tot het besluit komt dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft kunnen maken omwille van welbepaalde motieven die er uitvoerig in worden besproken, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een verwijzing naar de situatie van ahmadi's in Pakistan in het algemeen. De bestreden beslissing stelde vast dat verzoeker erg lang wachtte alvorens het land te verlaten. Het eerste incident vond namelijk plaats in 1996, verzoeker verliet het land slechts in 2006. Deze vaststelling doet ernstige twijfels rijzen omtrent de ernst van de ingeroepen vrees voor vervolging. Daarnaast stelde de bestreden beslissing vast dat verzoeker geen begin van bewijs neerlegde omtrent de aanval van 17 juni 2006, incident dat bovendien aan de basis lag van zijn vertrek uit Pakistan. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas aangezien uit informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat ahmadi's met ernstige problemen dit kunnen melden aan hun gemeenschap en dat er rapporten worden opgesteld met overzichten van de problemen van de ahmadi's in Pakistan. De bestreden beslissing stelde terecht vast dat gelet op het feit dat verzoekers problemen niet gekend zijn dit twijfels doet rijzen omtrent de geloofwaardigheid van het relaas. Tenslotte stelde de bestreden beslissing vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt waarom er voor hem geen vluchtalternatief zou zijn in Pakistan. Geen enkel van deze motieven die uitgebreid aan bod kwamen in de bestreden beslissing worden door het verzoekschrift weerlegd noch wordt hiervoor een aannemelijke verklaring gegeven, deze blijven dan ook onverminderd gehandhaafd, de Raad neemt ze tot de zijne.

In bijkomende orde stelt de Raad vast dat verzoeker geen begin van bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit of nationaliteit. Verzoeker legt een onduidelijke kopie neer van zijn identiteitskaart en maakt niet aannemelijk waarom hij het originele exemplaar niet kan neerleggen. Deze kopie heeft dan ook geen enkele bewijswaarde. Verzoeker toont bijgevolg evenmin aan dat de identiteit die voorkomt op de verschillende FIR's overeenstemt met zijn identiteit.

Een verwijzing naar de algemene situatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Uit tal van mensenrechtenrapporten blijkt dat er honderdduizenden ahmadiyya wonen in Pakistan. Hoewel de situatie van de ahmadiyya in Pakistan zorgwekkend is en een

ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt, is er ten aanzien van hen evenwel geen sprake van een systematische vervolging door de overheden. De hoedanigheid van ahmadiyya op zich is onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingenschap te doen gelden. Ieder dossier wordt immers onderzocht en beoordeeld op individuele basis.

De vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (R.v.St., nr. 121.481 van 9 juli 2003; R.v.St., nr. 138.480 van 15 december 2004).

Uit het geheel van bovenvermelde elementen die steun vinden in het administratieve dossier en die niet op aanvaardbare wijze werden weerlegd door de verzoekende partij, kon de Commissaris-generaal op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas zodat de voorgewende vrees voor vervolging niet aannemelijk is.

3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
1. In ondergeschikte orde werpt verzoeker de schending op van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 en van artikel 10, 1 d) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad dd. 29 april 2004 omdat hij als ahmadi behoort tot een “specifieke sociale groep”.
2. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 wegens het behoren tot een “specifieke sociale groep”. Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin artikel 48, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 13 december 2007 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. NURDOGAN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. NURDOGAN.

A. VAN ISACKER.